

[Boligministeren.]

af lovforslaget, og jeg vil gerne give tilsagn om, at vi i det udvalg, som det ærede medlem hr. Heilesen har ønsket nedsat, ser på nogle enkeltheder i forslaget.

Til det ærede medlem hr. Heilesen vil jeg sige, at det ikke er kreditforeningerne, som er kommet til boligministeren med ønske om at få garantien ophævet. Forholdet er det omvendte. Det er regeringens bedømmelse af de pågældende kreditforeningers hele stilling, deres låneområder, deres reserver og de pågældende obligationers rente i forhold til andre obligationers rente, som har ført os til den slutning, at man ikke skal bevare en statsgaranti, som ikke er nødvendig. Det er derfor, vi foreslår den ophævet. Vi har så forhandlet med foreningerne om, hvordan vi, når den skulle ophæves, bedst og mest praktisk kunne gøre det under hensyn til foreningernes praksis, løbetid for obligationer, åbne og lukkede serier o. s. v.

I denne forbindelse spurgte det ærede medlem hr. Bladt, om det er rigtigt, at der fra kreditforeningerne skulle være kommet en henvendelse efter forhandlingernes afslutning om, at garantien først ophæves i 1963. Jeg kan herom sige, at der ikke i boligministeriet er modtaget henvendelser om dette spørgsmål efter forhandlingernes afslutning. Det er klart, at vi under forhandlingerne har diskuteret forskellige muligheder, og det er også klart, at foreningerne selv var interesseret i så lang en afviklingsperiode som vel muligt, men vi talte os frem til det resultat, som nu fremgår af lovforslaget. Det betyder i realiteten, at den pågældende garanti sådan set først udløber i løbet af 1963, så vi lige ligger dér, hvor det ærede medlem mente foreningernes ønsker lå. Men som sagt, der har ikke været rettet henvendelser efter forhandlingernes afslutning.

Med hensyn til lånegrænserne er jeg enig i den betragtning, at når husmandskreditforeningerne i relation til garanti og forpligtelse stilles lige med andre, og da værdierne i byggeriet har ændret sig, som tilfældet er, vil der være grund til at tage spørgsmålet op, og det har vi givet tilsagn om fra regeringens side. Vi vil behandle det i sammenhæng med hele det store pro-

blem, vi står over for i forbindelse med landbrugets realkredit. Spørgsmålet vil altså blive taget op, og vi vil komme til folketinget med et forslag.

Jeg skal igen takke for modtagelsen af det foreliggende lovforslag og sige, at jeg gerne vil give de nødvendige oplysninger i udvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Bladt: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om skoleskibsafgift.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1107, fremsættelsen i tidenden sp. 423).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Peter Nielsen: Under folketingets behandling sidste folketingsår af forslag til lov om skibes bemanding enedes man om at lade kravet om skoleskibssejladts for vordende navigatører udgå, således at de danske bestemmelser blev som andre landes. Dette medførte, at der nu af uddannelsesmæssige grunde ikke er egentlig brug for skoleskibe, men folketingsudvalget betonedede i betænkningen, at man dette til trods alligevel gerne så skoleskibet bevaret af hensyn til den almindelige sømandsuddannelse. Hertil kommer vel også, at man fortsat gerne ser flaget vist i fremmede lande på så smuk en måde; det har betydet meget reklamemæssigt for dansk skibsfart. Man kan måske indvende, at når sejlskibsuddannelsen ikke mere er egentlig påkrævet, er det en temmelig dyr institution at opretholde. Sidste finansår kostede det over 900 000 kr., altså ca. 8 000-9 000 kr. pr. elev, for et sådant togt. Da skoleskibet „Danmark“ samtidig skulle un-